

De wereld van Juanita

De wereld van Juanita

Geert Sassen

Schrijver: Geert Sassen
Editor: Karen Nicolas
Coverontwerp: Geert Sassen
ISBN: 9789402122664
© copyright 2014 Geert Sassen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Met dank aan Karen Nicolas voor het corrigeren van het oorspronkelijke manuscript.

1

Er tikte een steentje tegen zijn raam en Ben schrok overeind, doodsbang dat het scherpe geluid zijn ouders in de kamer ernaast zou bereiken. Zo snel hij kon klauterde hij zijn bed uit om vervolgens het slaapkamerraam omhoog te schuiven en zijn hoofd naar buiten te steken. Ze stond op hem te wachten, beneden in de tuin, precies zoals ze beloofd had en hij voelde hoe zijn hart als een razende tekeer ging. 'Wacht even, ik kom eraan,' gebaarde hij geluidloos terwijl hij een snel schietgebedje deed dat niemand haar daar zou zien staan. Als de hond van de burens wakker werd was de ellende niet te overzien, maar vooralsnog bleef het stil.

Het was lang na middernacht en zijn ouders waren vrijwel zeker al diep in slaap; terwijl hij stil onder de dekens lag had hij hen twee uur geleden naar bed horen gaan waarbij zijn moeder als altijd nog even een snelle blik om de deur van zijn kamer geworpen had. Alles leek volgens plan te gaan en als hij het voorzichtig aanpakte zou niemand ooit iets te weten komen over zijn nachtelijke uitstapje met Juanita. Doodstil bewegend in de duistere kamer griste hij snel de donkere kleren bij elkaar die hij eerder al klaargelegd had. Een oude spijkerbroek en zwart T-shirt. Hij schoof een zwarte muts over zijn hoofd, hoewel het daarvoor op een zwoele zomeravond als dit eigenlijk veel te warm was. Schoenen deed hij niet aan, het was al lastig genoeg om via de regenpijp omlaag te klauteren en bovendien wist hij uit ervaring dat Juanita altijd blootsvoets rondliep en hij wilde absoluut niet voor haar onderdoen.

Ze opende haar mond toen hij zijn been door het geopende raam stak maar hij gebaarde haar heftig om zich stil te houden. Dit was het meest kritieke moment, het kleinste foutje en hij zou met een donderend geraas omlaag vallen. Aan wat er dan zou kunnen gebeuren wilde hij liever maar geeneens denken. Het zou er

vrijwel zeker op neer komen dat hij Juanita nooit meer zou kunnen zien. Het meisje stond niet bepaald goed bekend en dat was nog maar heel zacht uitgedrukt. Iedereen had hem al eens voor haar gewaarschuwd. Nette jongens als hem werden niet verondersteld met meisjes als Juanita om te gaan. 'Dat meisje groeit op voor galg en rad,' had zijn moeder de dag ervoor nog hoofdschuddend opgemerkt, heel de buurt sprak schande over alles wat zij verondersteld werd te doen en misschien was dat wel de voornaamste reden waarom Ben al wekenlang over niemand anders dan haar kon dromen. Het was een bar saai leven als je verondersteld werd een nette en goed gemanierde jongeman van achttien jaar te zijn en eigenlijk keek hij helemaal niet uit naar de grootse toekomst die iedereen voor hem voor ogen scheen te hebben. De wereld van Juanita was veel opwindender en in stilte had hij lang geleden al het besluit genomen dat hij alles wilde riskeren voor een nacht samen met haar.

De maan was weinig meer dan een smalle sikkel laag aan de hemel en een verre straatlantaarn gaf amper genoeg licht om goed te kunnen zien waar hij zijn voeten plaatste. De afgelopen dagen had hij de hele klim telkens weer in zijn hoofd gerepeteerd maar hij had het uiteraard nooit echt kunnen oefenen en in het donker bleek het nu een stuk lastiger dan hij had verwacht. Bovendien was het allerminst zeker of de dunne metalen regenpijp zijn gewicht wel zou kunnen houden terwijl hij trillend van spanning eerst zijn ene en vervolgens zijn andere voet op de fragiele metalen uithouders plaatste. Het was maar een paar meter omlaag vanaf de eerste etage, maar als hij viel zou het harde grind beneden er wel voor zorgen dat iedereen in huis wakker zou worden. Hij kon het zich niet veroorloven om te falen!

Een kort ogenblik ving hij een glimp op van haar heldere ogen, terwijl ze vanuit de bosjes zijn verrichtingen gadesloeg. Hij hoopte maar dat ze haar mond zou houden, later, tegen andere kinderen en buurtgenoten. Je wist het nooit helemaal zeker met

Juanita, ze deed altijd gewoon waar ze zin in had en beloftes van haar stelden weinig voor.

Met een zucht van verlichting voelde hij hoe zijn voeten neerkwamen in het zachte gras. Het was hem gelukt het huis te verlaten zonder dat iemand wakker was geworden, hoewel hij moest toegeven dat hij geen vaag idee had hoe hij weer terug zou kunnen komen. De klim omlaag was al lastig genoeg geweest, maar terug omhoog zou nog veel vervelender worden! Misschien had hij toch veel beter gewoon via de keukendeur naar buiten kunnen gaan, zelfs al zou dat een riskante tocht door de gang langs de slaapkamer van zijn ouders hebben betekend. Hij had voor de regenpijp gekozen omdat een dergelijke klim op een vreemde manier beter bij een nacht als deze paste, zelfs al leek Juanita niet echt onder de indruk van zijn spectaculaire ontsnapping.

In zijn dromen had Juanita hem altijd een amechtige zoen gegeven zodra hij zich bij haar had gevoegd, maar eigenlijk had hij kunnen weten dat het meisje daar helemaal niet het type voor was. Ze nam zelfs geeneens de tijd om hallo te zeggen. 'Kom mee,' gebaarde ze naar hem terwijl ze razendsnel tussen de bosjes wegschoot. Zo goed en zo kwaad als het ging rende Ben achter haar aan, hoewel hij niet kon vermijden dat hij een luid geritsel veroorzaakte terwijl onzichtbare takken in zijn gezicht sloegen. Ergens verderop begon een hond te blaffen, maar met een beetje geluk zouden ze beiden al ver genoeg weg zijn voordat iemand op het idee zou komen om uit een raam te kijken. De kleine rij oude huizen lag aan de rand van het dorp en een paar honderd meter verderop begon het dichte bos, waar niemand hen meer terug zou kunnen vinden. Zonder zelfs maar een seconde te aarzelen sprong het lenige meisje voor hem achteloos over een laag hekje heen, maar Ben wist direct al dat hij geen kans maakte om zoiets na te doen. Gelukkig wachtte ze op hem, even verderop tussen de bosjes, terwijl hij zo stil mogelijk het hekje ontgrendelde. Er leek iets van een glimlach op haar gezicht te liggen toen ze hem gebaarde om haast te maken en hij vervloekte zichzelf in stilte

voor zijn onhandige gestuntel. Het was niet eenvoudig om jezelf een plaats te veroveren in haar wereld en hij kon niets anders dan bewonderend aanschouwen hoe zij voortrende zonder zelfs maar het vaagste geluid te veroorzaken. Takken en doorns leken als vanzelf voor haar opzij te gaan terwijl haar voeten geen enkel spoor nalieten in de zachte aarde. Ben voelde zich als een lompe olifant terwijl hij met een hoop kabaal achter haar aanrende, ervan overtuigd dat inmiddels het hele dorp wakker zou zijn. Misschien was dit toch niet zo'n heel goed plan geweest, maar er was nu geen weg terug meer.

'Hier zijn we veilig,' merkte Juanita op terwijl ze abrupt halt hield zodat hij bijna tegen haar op botste. In het zwakke maanlicht zag Ben dat ze op een kleine open plek midden in het bos waren terechtgekomen. Een grote zwerfkei stond voor hun in het lange gras, een grijze schim in de duisternis. Ben kon zich niet herinneren dat hij deze plek ooit eerder had gezien. 'Niemand anders komt hier ooit,' merkte Juanita op terwijl ze hem met glinsterende ogen aankeek. 'Althans nu niet meer. Dit is een heilige plek en de elven zorgen er wel voor dat niemand ons hier ooit zal kunnen vinden!' Ben keek snel om zich heen, half verwachtdend overal kleine spichtige figuurtjes te zien tussen het struikgewas maar Juanita schudde haar hoofd. 'Ze komen alleen tevoorschijn met volle maan, maar hun magie is altijd aanwezig.' Ze liep naar de donkere steen en streek er zacht met haar hand overheen. 'Vroeger kwamen de druïden hier om offers te brengen aan de geesten van het woud!' Ben voelde een lichte rilling over zijn rug lopen terwijl hij voor zijn geestesoog een lange rij in donkere pijen gestoken priesters aan zag komen lopen die een kind met zich meevoerden. Hij kon niet goed zien of het een jongen of een meisje was, maar hij of zij leek gedwee mee te lopen met de priesters zodat Ben zich afvroeg of het gedrogeerd was. Hij kon nog net een schreeuw onderdrukken toen het kind gedwee zijn of haar hoofd op de platte steen legde terwijl een van de priesters een lang mes omhoog hief.

'Aha, dus je kunt ze ook zien?' Juanita keek hem geïnteresseerd aan; dit was duidelijk nieuw voor haar en het feit dat hij dit soort beelden kon zien leek hem in haar achting te doen stijgen. Ben gaf een zucht terwijl hij knikte. 'Het is afschuwelijk wat hier vroeger gebeurd is!' Tot zijn verbazing begon Juanita echter te lachen. 'Hoe kan jij dat zeker weten, je was er niet bij, hoe kan je ooit zeker weten of iets een droom is of werkelijkheid?' Ze schudde haar hoofd. 'Misschien hebben die offers er wel voor gezorgd dat wij hier nu vanavond zijn en zou ons leven er heel anders uitgezien hebben als die offers niet gemaakt waren!' Ben wist niet zeker wat hij daarop moest antwoorden maar Juanita leek nog niet van plan om op een ander onderwerp over te gaan. 'Misschien zijn wij vanavond ook hierheen gekomen om een offer te brengen,' merkte ze op geheimzinnig fluisterende toon op terwijl ze hem indringend aankeek. 'Offers zijn soms nodig om ervoor te zorgen dat de wereld kan blijven voortbestaan!'

Ben rilde, plotseling helemaal niet meer op zijn gemak. Waarom was hij met Juanita meegegaan? De dorpelingen hadden gelijk, het meisje was gek en misschien zelfs wel gevaarlijk! Hij keek snel om zich heen of hij ergens iets zag dat hij als wapen kon gebruiken, voor het geval ze zou besluiten om hem nu op de steen vast te binden en aan haar goden te offeren. Er was niets te zien, en toen Juanita de angst in zijn ogen zag begon ze opnieuw te lachen. 'Maak je geen zorgen, je zult het heus wel overleven, een offer kan op heel veel verschillende manieren gebracht worden!' Ze keek hem strak aan terwijl ze een kleine ronde steen uit haar broekzak haalde. 'Je kon de druïden zien, kan je ook de herinneringen zien die deze steen bevat?'

Ben keek haar verbaasd aan - hoe kon een steen nu herinneringen bevatten - maar hij kon toch de verleiding niet weerstaan om het te proberen terwijl hij de gladde steen losjes in zijn hand hield en het voorwerp met zijn geest aftastte. 'Er is water,' merkte hij zacht op. 'Heel veel water, de steen heeft lange tijd ergens in een beek gelegen of zo, daarom is hij zo glad, maar

er is meer.' Plotseling buitelden honderden beelden in razend tempo langs hem heen, een hele stortvloed aan herinneringen. Hij zag zichzelf en Juanita, ze liepen samen door een bos maar hij wist bijna zeker dat het niet deze zelfde plek was. 'We zijn samen maar we zijn ergens bang voor,' fluisterde hij zacht. 'Iets boven ons!' Op hetzelfde moment dook hij geschrokken in elkaar. 'Een draak,' fluisterde hij half buiten adem. 'Er cirkelt een grote zwarte draak boven het bos!' Juanita glimlachte alleen maar terwijl ze hem indringend bleef aankijken.

'Er is meer,' mompelde Ben verbaasd. 'Een spiegel, ik hou een spiegel in mijn hand en allerlei mensen proberen het ding van mij af te pakken!' Toen gaf hij een luide gil. 'De tovenaars ontsnapt, hij is met ons meegekomen door de poort!' Happend naar adem keek hij Juanita aan. 'Dat had nooit mogen gebeuren, ik dacht dat we hem te slim af waren maar hij is op het laatste moment achter ons aangesprongen!'

Juanita knikte, terwijl ze snel de steen weer uit zijn hand pakte. 'De tovenaars is ontsnapt,' merkte ze zacht op. 'Misschien moeten we daarom vanavond hier een offer brengen, om te voorkomen dat hetzelfde opnieuw gebeurt!' Ben keek haar rillend van angst aan, deze hele avond liep heel anders dan hij zich ooit voorgesteld had! Hij had gedacht dat het wild en opwindend zou zijn om hier samen met haar in het bos te zijn, maar in plaats daarvan was het plotseling allemaal heel eng en sinister en nu was het te laat om nog terug te gaan! 'Ik geloof niet in dat soort dingen,' merkte hij zo kalm mogelijk op. 'Waarom doe je dit allemaal?'

'Ik doe niets, jij doet het zelf!' Het donkerharige meisje keek hem glimlachend aan. 'Je hebt me bijna gesmeekt om vanavond met mij mee te mogen komen hier naar het bos en nu ben je hier en ga je allemaal donkere sombere dingen zien, draken en tovenaars en zo, dat zijn beelden uit jouw eigen geest!' Ben schudde geïrriteerd zijn hoofd. 'Ze komen uit de steen!' Maar nog voordat hij uitgesproken was bedacht hij zich hoe krankjorum dat

eigenlijk klonk. Een steen kon geen herinneringen bevatten, het moesten inderdaad beelden uit zijn eigen hoofd zijn, zijn eigen fantasie, meer niet! Draken en tovenaars bestonden niet, evenmin als elven, en dat van die druïden was gewoon een donker sprookje wat de een of andere sadistische schoollerares hem vroeger eens verteld had. Het was niet echt gebeurd. Hij keek naar de kleine open plek in het bos en slaakte toen een kreet van verbazing. 'De steen is weg!'

Juanita haalde haar schouders op. 'Natuurlijk, het is een zwerfkei, wat verwacht je anders!' Ze lachte vrolijk terwijl ze zijn hand in de hare pakte. 'Je wilde mijn wereld zien, en nu ben je verbaasd over alles wat je hier tegenkomt!' Ze schudde haar hoofd. 'Volgens mij ben je hier juist heen gekomen omdat je nieuwe dingen wilde ontdekken!' Ben schudde zijn hoofd. 'Ik had gedacht dat het liever zou zijn, mooier, zachter, al dat praten over offers staat me helemaal niet aan!' Hij keek naar het meisje dat glimlachend naast hem stond terwijl hij zich afvroeg of hij werkelijk verliefd op haar was, of dat hij verliefd was geworden op een droom. 'Alles heeft altijd zijn prijs,' merkte Juanita koel op. 'Je kunt nooit iets krijgen als je niet zelf ook wat geeft!'

Ze was bijna een hoofd kleiner dan hem, heel tener gebouwd maar tegelijk ook sterk en lenig, met inktzwart haar en grote donkere ogen die op momenten als dit dwars door hem heen leken te kijken. Ooit hadden ze samen op school gezeten, maar een paar jaar geleden had ze verklaard dat ze genoeg had van leren en was ze simpelweg nooit meer in het klaslokaal verschenen. Naar verluid was de hoofdmeester regelmatig bij haar ouders geweest maar het had allemaal niets geholpen. 'Het zijn heel alternatieve mensen, zoals ze dat noemen,' had zijn moeder op enigszins vermoeide toon opgemerkt. 'Ze laten dat meisje helemaal vrij en schijnen te denken dat het kind vanzelf alles wel zal leren wat ze nodig heeft in haar leven!' Ongeveer een jaar geleden was haar moeder verdwenen, niemand wist wat er precies gebeurd was maar uiteraard werd er geroddeld dat ze er

met een ander vandoor was gegaan. Hoe dan ook, sinds die tijd woonde Juanita alleen met haar vader terwijl het in snel tempo steeds slechter leek te gaan met haar, de meest vreselijke verhalen deden de ronde over haar leven en als je de gefluisterde roddels moest geloven was bijna elke jongen in het dorp door haar ontmaagd terwijl ze bovendien bijna wekelijks werd opgepakt voor winkeldiefstallen, inbraken, onzedelijk gedrag en beledigingen van ambtenaren in functie. 'Het kind hoort thuis in een inrichting,' had zijn vader opgemerkt, terwijl juist dat er misschien wel voor zorgde dat het meisje in de ogen van Ben steeds interessanter werd. Ze was echt vrij! Ze deed gewoon waar ze zin in had! Zijn eigen leven was een strakomlijnde snelweg die door zijn ouders heel exact was afgebakend, een studie die zou leiden naar een glanzende carrière, een goede en dus saaie relatie, een model gezin, en een leven waar nooit iemand iets op aan te merken zou hebben. Kortom, een verhaal dat het vertellen niet waard was. Wie zou ooit nog over hem praten als hij er niet meer was? Ben voelde zich nog onbeduidender dan een mier in een mierenhoop.

Juanita was anders, in haar wereld bestonden geen vastomlijnd wegen en ze volgde een pad dat niemand anders ooit eerder had afgelegd, ze deed gewoon waar ze zin in had en iedereen sprak over haar! Een verhaal over Juanita zou nooit vervelen, het was altijd nieuw, spannend, opwindend, en Ben had met rooie oren zitten luisteren telkens als haar naam weer genoemd werd. Hij wilde het meisje beter leren kennen, en na lang aandringen had hij haar eindelijk zo ver gekregen dat ze ermee akkoord was gegaan dat hij vannacht met haar meekon naar het bos. Probleem was alleen dat zodra je eenmaal deel uitmaakte van het verhaal alles direct anders werd! Geen van zijn vrienden had ooit over dit soort zaken gesproken, volgens de verhalen waren ze Juanita tegengekomen ergens in een donker steegje, of straalbezopen op het een of andere volkomen uit de hand gelopen feestje. Draken waren daar niet geweest, of althans niet het soort

monsters dat hij nu boven hen had zien cirkelen, en niemand had het ooit over een offer gehad dat gebracht moest worden. Waarom was de wereld van Juanita, zoals hij die nu meemaakte, zo heel anders dan alle verhalen? Of was dat het verschil tussen droom en realiteit?

'Je had dit niet verwacht, maar je wilde wel zelf naar het bos,' merkte het meisje kalm op. 'Je vroeg specifiek om het bos!' Ben knikte, waarom was het bos zo belangrijk geweest? Juanita wachtte zijn antwoord niet af. 'Je wilde hier samen met mij zijn omdat we hier allebei al eerder zijn geweest,' merkte ze zacht op, plotseling angstwekkend ernstig. 'Dit alles is al eerder gebeurd, je hebt het zelf in de steen gezien, alleen de vorige keer is het mislukt!' Ben schudde zijn hoofd, dit was onzin, hij was nog nooit eerder hier met Juanita in het bos geweest en hij had geen idee wat er mislukt kon zijn, behalve dan dat de tovenaar in zijn droom achter hen aangesprongen was. Maar dat was een droom geweest, niets meer dan een droom.

'Het maakt niet uit of je het snapt of niet,' merkte Juanita op terwijl ze de steen die hij zonet nog in zijn hand had gehad met een grote boog weg wierp zodat hij met een plons verdween in een donker ven, even verderop. 'We beginnen gewoon weer van voren af aan, een nieuw begin.' Ze zocht om zich heen in het gras en pakte toen een andere steen tevoorschijn, een kleine ronde kiezelsteen, net als de vorige, en borg die weg in haar broekzak, waarna ze hem scherp aankeek. 'Wil je mijn wereld leren kennen of niet, de keuze is aan jou!'

Ben beantwoordde haar blik terwijl hij een rilling van verlangen door zijn lichaam voelde lopen. Dit was het moment, wist hij instinctief, waar heel zijn verdere leven zou afhangen van de keuze die hij nu maakte. Hij kon zijn hoofd schudden, zich omdraaien en teruglopen naar huis, waar een prachtig leven en een glanzende carrière op hem wachtten, of hij kon zijn armen naar haar uitstrekken en accepteren wat ze hem aanbood. Een verhaal dat het vertellen waard zou zijn.

Zijn hele lichaam brandde van verlangen naar haar. Hij was bang voor wat er ging komen en angstig om haar wereld binnen te stappen, maar tegelijk wist hij dat hij het zichzelf nimmer zou vergeven als hij zich nu om zou draaien. 'Ik wil geen saai leven zoals iedereen,' merkte hij uiteindelijk kalm op terwijl het langzaam tot hem doordrong wat Juanita bedoelde met een offer. Je hoefde je hoofd niet op een steen te leggen, je kon op vele manieren een offer brengen en dit was een heel erg groot en heel erg plechtig offer. Hij offerde de rest van zijn leven op voor haar!

'Kom maar mee,' merkte het meisje lachend op terwijl ze zijn hand in de hare pakte en hem verder het bos in leidde totdat ze aankwamen bij een klein grasveldje aan de voet van een hoge eik. 'Je hebt een offer gebracht, en nu mag je de prijs in ontvangst nemen!' Juanita trok achteloos haar dunne shirtje over haar hoofd en wierp het ver weg tussen de struiken terwijl ze hem lachend aankeek. Ben snakte naar adem. Ze droeg geen beha en ze zag er nog mooier en opwindender uit dan hij ooit had durven dromen. Met een vuurrood gezicht trok hij ook zijn eigen shirt uit, waarna zijn armen zich om haar heerlijke jonge warme lichaam sloten. Langzaam vervaagde de wereld rondom hem terwijl de laatste gedachten uit zijn hoofd weg fladderden om plaats te maken voor een brandend vuur van lust en extase. Kreunend van verlangen vielen ze neer in het zachte gras.

Toen hij lange tijd later uitgeput weggezakt was in een diepe slaap krabbelde Juanita bezweet maar verder schijnbaar onaangedaan weer overeind om vervolgens kalm haar kleren bij elkaar te zoeken. Ze was nog bezig haar broek dicht te knopen toen een lange magere blonde jongeman vanuit de duisternis tussen de bomen tevoorschijn kwam stappen. Juanita leek geenszins verbaasd om hem te zien, terwijl ze een snel gebaar maakte naar Ben die nog altijd diep in slaap in het gras lag. 'Hij is hier en ik heb precies gedaan wat je mij opdroeg,' merkte ze kalm op. 'Nu wil ik mijn beloning!'

2

Een konijn zat hem op slechts een paar meter afstand kalm aan te kijken terwijl een dikke rups over zijn hand kroop. Uren leken voorbij te gaan terwijl Ben heel langzaam weer enigszins bij zijn positieven kwam, en pas toen realiseerde hij zich plotseling met een schok dat het al laat in de ochtend moest zijn. De zon stond al hoog aan de hemel en brandde krachtig op zijn naakte lichaam. Verderop, uit de richting van het dorp, klonken heldere stemmen van spelende kinderen. Het kon bijna niet anders of zijn ouders waren al lang wakker, en ze moesten inmiddels ontdekt hebben dat hij niet in zijn kamer was! Hij kon zich de paniek levendig voorstellen, zijn moeder hysterisch terwijl zijn vader wanhopig probeerde haar wat gerust te stellen. Mogelijk was de politie inmiddels al gewaarschuwd en werd er op dit moment al overal naar hem gezocht! Er was geen schijn van kans meer dat hij stilletjes terug het huis in kon sluipen!

Het konijn sprong razendsnel weg toen Ben overeind krabbelde. Waar was Juanita? Ze had warm en zacht in zijn armen gelegen toen hij in slaap was gevallen, maar nu was ze nergens meer te bekennen. Kon het zijn dat ze hem simpelweg hier had laten liggen, hoewel ze wist dat hij diep in de problemen zou komen als hij niet voor zonsopkomst terug in zijn kamer was? Met veel moeite vond hij tussen de struiken zijn kleren weer terug, waarna hij zich snel aankleedde, doodsbang dat er plotseling iemand door het bos zou komen aanlopen. Van Juanita was nog altijd geen spoor te bekennen en haar kleren waren weg. Hij fluisterde een paar keer haar naam, maar durfde niet luidkeels te roepen uit angst dat anderen hem zouden horen. Hij zat al diep genoeg in de ellende en als bekend zou worden dat hij hier samen met Juanita was geweest dan zou het hele dorp nog wekenlang

gonzen van de geruchten. Misschien was het inderdaad maar beter dat het meisje spoorloos was.

Waarom had ze hem hier alleen in het bos laten liggen? Was dit een manier om aan te geven dat ze totaal niets om hem gaf, dat hij voor haar gewoon een van de velen was geweest en dat ze hem nu alweer vergeten was? Een kortstondig pleziertje, meer niet? Of was dit een heel ander soort boodschap, een poging om hem duidelijk te laten voelen hoe haar wereld in elkaar zat? Hij had gezegd dat hij in haar wereld wilde leven en dit was zoals haar wereld was. Juanita was vrij en ze deed gewoon waar ze zin in had; de gedachte dat hij in de problemen zou kunnen raken als hij niet tijdig thuis kwam was waarschijnlijk geeneens bij haar opgekomen. Als hij wilde leven zoals Juanita dan zou hij alles wat er gebeurd was gewoon vrolijk aan iedereen moeten durven vertellen, zonder zich ooit druk te maken over zijn reputatie, en als hij dat niet durfde dan had hij die keuze niet moeten maken, zo simpel was het. Vrijheid betekende ook dat je je eigen problemen oploste.

Zo goed mogelijk klopte hij al het gras, takjes, en bladeren uit zijn kleren en zijn haren terwijl hij met een lange omweg terugliep naar zijn huis. Ondanks alles voelde hij er niets voor om via de hoofdstraat het dorp binnen te komen lopen, waar ongetwijfeld iedereen hem zou zien, en in plaats daarvan nam hij uiteindelijk hetzelfde pad achter de huizen waar Juanita hem de vorige avond ook langs geleid had. Na over het tuinhek geklauterd te zijn stapte hij het huis binnen via de keukendeur, waar zijn terugkeer ogenblikkelijk opgemerkt werd.

'Waar ben je geweest?' Zijn moeder kwam in paniek op hem afrennen. 'We hebben ons ontzettende zorgen gemaakt toen we ontdekten dat je niet in je slaapkamer was! We dachten al dat je ontvoerd was of zoiets en je vader stond net op het punt om de politie te gaan bellen!' Ben knikte, opgelucht dat dit laatste dus kennelijk nog niet gebeurd was, met een beetje geluk zou dit verhaal niet direct de ronde gaan doen door het hele dorp. 'Ik kon

niet slapen en ik dacht dat ik iets hoorde, verderop in het bos, en toen ben ik daar gaan kijken,' merkte hij zo kalm mogelijk op. Het was een verhaal dat hij zo goed mogelijk uitgedacht had tijdens de wandeling terug naar huis. 'Ik kon niets vinden maar ik verdwaalde in de duisternis en toen zat er niets anders op dan maar te wachten tot het licht werd voor ik terug kon gaan!' Hij gaf een zucht. 'Ik ben bang dat ik op een gegeven moment in slaap gevallen ben!' Aan de snelle blik die zijn beide ouders met elkaar uitwisselden was direct te zien dat ze geen woord geloofden van zijn verhaal, en eigenlijk had Ben dat ook niet verwacht.

'Ik hoop dat je begrijpt dat dit gedrag absoluut niet door de beugel kan,' merkte zijn vader enige tijd later op, nadat Ben zich op aandringen van zijn moeder uitvoerig gedoucht had en schone kleren had aangedaan. 'Je hebt geen idee wat voor schade escapades als dit kunnen veroorzaken voor je latere carrière, als dit verhaal de ronde gaat doen in bepaalde kringen dan kun je een goede baan later wel vergeten!' Ben gaf een onderdrukte zucht, hij kon het zich niet voorstellen dat iemand hem ooit zou beoordelen op grond van één enkel verhaal, maar hij was zich goed bewust hoeveel moeite zijn beide ouders moesten doen om het geld voor zijn studie bijeen te brengen en hoe vreselijk belangrijk het voor hen was dat hij goed terecht zou komen. Zijn ouders hadden absoluut alleen maar het beste met hem voor, maar meer dan ooit tevoren had hij nu het idee dat ze in een heel andere wereld leefden dan hij zelf.

'Je kunt niets krijgen zonder dat je offers brengt,' had Juanita opgemerkt en Ben vroeg zich af of dit ook zo'n offer was. Hij kon altijd vreselijk goed met zijn ouders overweg en hij had nog nooit van zijn leven tegen hen gelogen, maar nu was het plotseling alsof het vreemdelingen voor hem waren. Was hij werkelijk al overgestapt naar de overkant, naar de wereld van Juanita? Na alles wat er gebeurd was kon hij het zich werkelijk niet meer voorstellen dat hij ooit nog enige interesse zou kunnen opbrengen voor zijn studie, of had hij dat voordien ook nooit echt

gehad en was hij zich er enkel nu pas goed van bewust? Het was moeilijk te begrijpen hoeveel invloed deze ene nacht werkelijk op zijn leven had, maar de ernst die er in de ogen van Juanita had gelegen toen ze hem verteld had dat hij een keuze moest maken bleef alsmaar door zijn hoofd spoken. Sommige keuzes kon je nooit meer ongedaan maken en het leek erop dat dit er een was: er was iets veranderd en hij zou nooit meer dezelfde zijn.

Hij had terug kunnen gaan, toen Juanita hem voor de keuze stelde, en dan zou niemand ooit iets gemerkt hebben van zijn nachtelijke uitstapje. In de wetenschap dat hij het meisje de rug toegekeerd had zou hij vermoedelijk al zijn dromen vaarwel gezegd hebben en wie weet zou hij zich dan eindelijk volledig aan zijn studie gewijd hebben. Of niet, het was niet te voorzien hoe zijn leven er verder uit zou kunnen hebben gezien en hoe dan ook, die kans was voorbij. Hij had gekozen voor de wereld van Juanita, en door hem daar in het bos te laten liggen en geneens de moeite te nemen om hem tijdig wakker te maken had zij laten zien hoe het leven er daarginder uitzag. Je deed gewoon wat er in je hoofd opkwam en je dacht niet na over wat voor gevolgen je daden zouden hebben. Dat was haar leven, haar wereld, en als hij dat wilde leren kennen dan moest hij offers brengen.

'Met wie was je daar samen in het bos?' Zijn vader keek hem streng aan en Ben wist dat er geen ontkomen aan was. Als je koos voor jezelf betekende dat ook dat je de moed moest opbrengen om de waarheid te vertellen. 'Juanita,' merkte hij kalm op. Zijn moeder gaf een schreeuw, maar zijn vader knikte enkel alsof hij dat al wel verwacht had. 'Wat heeft dat meisje jou te bieden, begrijp je dan niet wat ze is en wat ze doet?' Zijn moeder keek hem ontzet aan terwijl zijn vader snel een arm om haar heen sloeg en haar maande tot kalmte. 'Ik denk dat Ben heel goed weet wat ze doet,' merkte hij kalm op terwijl hij zijn zoon strak aankeek. 'Je had alleen beter moeten nadenken over de mogelijke gevolgen van dit soort idioterie!' Zijn vader schudde ontzet zijn hoofd. 'Stel je voor dat de rest van het dorp hiervan hoort? Begrijp je niet wat

voor onherstelbare schade dat kan doen aan je hele reputatie? Als jouw naam in een zin genoemd wordt met die van Juanita dan zal niemand je ooit nog vertrouwen, nog afgezien van het feit dat je dat kind een prachtige kans geeft om jou en ons te gaan chanteren!

'Ik geloof er niets van dat ze zoiets zal gaan doen en ik geef echt heel veel om haar,' merkte Ben zo kalm mogelijk op. 'Ze is echt heel anders dan wat iedereen altijd over haar verteld, de mensen die al die verhalen vertellen kennen haar niet echt!' 'En jij denkt dat je haar nu wel kent, na één nachtje met haar?' Zijn moeder greep zijn hand vast terwijl ze hem strak in de ogen keek. 'Dat meisje is knettergek, iedereen weet dat, dat is niet zomaar een wild gerucht, de sociale dienst heeft zich uitgebreid met haar beziggehouden. Ze heeft de meest vreemde waanbeelden en ze leeft helemaal in haar eigen wereld!' Ben knikte, dat laatste was zonder meer waar, Juanita leefde in haar eigen wereld, maar misschien was die wereld interessanter dan de wereld waarin hij leefde!

'Laat ik je één ding vragen,' merkte zijn vader heel kalm op. 'Als Juanita ook werkelijk om jou geeft, waarom is ze dan niet hier? Waar was ze toen je vanochtend wakker werd, denk daar maar eens goed over na!' Ben voelde hoe hij hevig begon te blozen. Hij had met geen woord gesproken over alles wat er gebeurd was in het bos, maar het leek erop dat zijn vader dwars door hem heen gekeken had. Waarom was Juanita gewoon weggelopen, waarom had ze hem daar alleen in het bos laten liggen en wat betekende dat voor hun relatie? 'Ik kan me de tijd nog goed herinneren toen ik zelf jouw leeftijd was,' merkte zijn vader zacht op, 'alles leek zo vreselijk saai en onaantrekkelijk terwijl aan de andere kant van het dorp de armere jongens en meisjes gewoon deden waar ze zin in hadden en aan een stuk door feest vierden! Er zijn vaak genoeg tijden geweest dat ik ernaar verlangde om te kunnen leven zoals zij deden in plaats van dag na dag ineengedoken tussen de boeken te zitten studeren!' Hij keek

Ben kalm aan en de jongen realiseerde zich dat zijn vader hem volkomen begreep maar desalniettemin zijn daad nooit goed zou keuren. 'Pas toen ik ouder werd was ik blij dat ik de juiste keuze gemaakt had!' De stem van zijn vader won nu aan kracht terwijl hij een weids gebaar om zich heen maakte. 'Diezelfde jongens en meisjes die toen feestvierden leven nu nog altijd aan de overkant van het dorp, waar ze dag na dag voort zwoegen met enorme schulden, drankproblemen, relatieproblemen, en bijna allemaal werkeloos!' Hij keek Ben recht in de ogen. 'Zij hebben ook kinderen, maar hun kinderen kunnen geen goede studies doen simpelweg omdat daar geen geld voor is: ze groeien op zoals Juanita en uiteindelijk zullen ze eindigen in hetzelfde burgerleven waar jij je nu zo tegen afzet!' Ben knikte, zijn vader had gelijk, er was in deze wereld maar een enkele manier om die cyclus te doorbreken en dat was door keihard te studeren en je een weg omhoog te worstelen. Dat betekende ook dat je offers moest brengen en een van die offers was dat je de wereld van Juanita links moest laten liggen. Je kon niet van twee walletjes eten, in twee werelden tegelijk leven: als je koos voor de spanning en de opwinding van de wereld van Juanita betekende dat automatisch dat je in de andere wereld armoede en ellende zou moeten ondergaan en gezien zou worden als een mislukkeling. Zijn vader had volkomen gelijk, en toch wist Ben dat hij al een keuze gemaakt had. 'Je hebt de prijs betaald,' had Juanita gezegd en Ben vreesde dat dit een deal was geweest waarop hij nooit meer terug zou kunnen komen. Er was iets met hem gebeurd, ze had iets met hem gedaan, hij kon het ook niet anders omschrijven maar hij voelde het door zijn hele lichaam heen. Hij zou nooit meer dezelfde zijn en niets zou ooit nog zo zijn als vroeger, de keuze die hij gemaakt had was definitief geweest en in ruil daarvoor had ze hem haar lichaam gegeven.

3

Waar was Juanita?

Een week was voorbijgegaan zonder dat hij zelfs maar een glimp van haar opgevangen had. Niemand had het meisje gezien of wist waar ze kon zijn, hoewel dat vrij normaal was. 'Wat verwacht je anders,' had zijn moeder achteloos opgemerkt toen hij iets van zijn ongerustheid aan haar liet blijken. 'Vergeet dat meisje alsjeblieft snel, ze past absoluut niet bij jou en hier kan alleen maar diepe ellende uit voort komen!' Na de aanvankelijke schrik en woede leken zijn ouders nu hun best te doen om alles maar zo snel mogelijk weer te vergeten in de overtuiging dat Ben vanzelf wel weer bij zijn positieven zou komen. 'Misschien is dit heel verstandig van haar,' meende zijn moeder. 'Het is haar manier om je te laten weten dat er geen toekomst voor jullie samen is en dat je haar snel moet vergeten!' Ben had geen antwoord gegeven maar de twijfel bleef wel aan hem knagen. Was Juanita hem werkelijk alweer vergeten, na alles wat er die nacht tussen hen gebeurd was? Ze had heel wat meer vriendjes gehad, daar twijfelde hij niet aan, maar was ze met al die vriendjes naar het bos geweest, hadden al die vriendjes de herinneringen uit de steen gezien en had ze hen ook verteld dat ze daar al eerder samen waren geweest? Dat was iets wat Ben niet kon geloven. Juanita was wie ze was, maar er was die nacht iets ongewoons gebeurd, iets heel merkwaardigs en dat was voor haar net zo belangrijk geweest als voor hem. Ze was hem niet vergeten, kon hem niet vergeten zijn, maar er was iets gebeurd waardoor ze niet naar hem toe kon komen.

Hij was al een aantal malen langs het kleine huisje gelopen waar zij samen met haar vader leefde, maar de gordijnen waren dicht en het huisje maakte een verwaarloosde en onbewoonde indruk. Juanita en haar vader waren weg, misschien zelfs wel

voorgoed en het werd tijd dat hij zelf bedacht wat hij verder met zijn leven wilde.

Zijn ouders hoopten nog altijd dat hij zijn studie snel weer op zou pakken, maar naarmate de dagen verstreken leek de kans daarop steeds kleiner. Het interesseerde hem niet meer, er was eigenlijk helemaal niets meer dat hem nog interesseerde afgezien van die ene nacht met Juanita. Wat was er werkelijk gebeurd? Had hij werkelijk herinneringen gelezen uit een steen? Hij had hetzelfde sindsdien al heel vaak geprobeerd met andere stenen maar ze leken hem zelden of nooit iets te vertellen te hebben. Gewoon doodgewone stenen, meer niet. Een steen bezat geen ogen, geen geest, het kon niets voelen en niets horen dus waarom zou het herinneringen kunnen bevatten? De beelden die hij die nacht had gezien moesten uit zijn eigen geest komen, maar wat waren ze dan? Pure fantasie, of beelden uit een vorig leven of zo? Hij had draken gezien, en tovenaars, en Juanita had het over elven gehad op een toon alsof ze hen al vaak ontmoet had. Leefden al deze wezens in haar wereld? Hij kon zich best voorstellen dat veel mensen dachten dat het meisje gek was!

Maar ze was niet gek, hij had dezelfde dingen ook met zijn eigen ogen kunnen zien! En er was meer: de toon in haar stem toen ze hem vroeg om een keuze te maken kwam telkens weer bij hem terug. De keuze die hij gemaakt had wat ergens vreselijk belangrijk voor haar geweest en ze was er bijna net zo angstig voor geweest als hij zelf, terwijl ze toch ongetwijfeld wel veel vaker met allerlei jongens gevreeën had, zo belangrijk kon dat niet voor haar geweest zijn. De meeste van zijn vrienden leken zich er totaal niet druk over gemaakt te hebben, nadat ze voor het eerst met een meisje gelegen hadden, het was zeker niet iets geweest wat hun hele leven veranderd had. Maar Ben wist absoluut zeker dat zijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn: er was iets gebeurd, er was iets veranderd, alleen wist hij niet wat.

Steeds vaker trok hij alleen het bos in, zwerfend over stille bospaden en wildsporen langs plaatsen waar hij nog nooit eerder

was geweest. Hij meende het kleine veldje terug te kunnen vinden, waar Juanita in zijn armen had gelegen, maar de zwerfkei kon hij nergens meer vinden. Zwierf de kei werkelijk door het bos, zoals Juanita leek te suggereren, of was dat alleen maar haar idee van een goede grap geweest? Ze had beweerd dat de elven de plek bewaakten en dat niemand anders dan haar de steen kon vinden, en Ben begon steeds meer het idee te krijgen dat ze wel eens gelijk kon hebben. Zo groot was het bos nu ook weer niet, hij was langzamerhand overal wel geweest, maar de kei bleef spoorloos en Juanita bleef zoek.

'Waarom gooi je je hele toekomst weg, na alles wat we voor je gedaan hebben?' vroeg zijn vader en Ben voelde tranen van pijn en spijt over zijn wangen stromen. Hij wilde zijn ouders zo graag gelukkig maken en ze verdienden dit niet, maar het ging gewoon niet meer, hij was niet meer de jongen die hij vroeger geweest was, er was iets veranderd en hij was een verhaal tbinnengestapt waaruit hij niet meer kon ontsnappen. Vroeger of later zouden ze hem komen halen, dat gevoel begon hij steeds meer te krijgen: hij had zijn ziel en zaligheid verkocht in ruil voor het lichaam van Juanita en er was nu geen weg terug meer. Hij zou naar haar wereld reizen, of hij dat nu wilde of niet.

4

Er tikte iets tegen zijn slaapkamer raam, en Ben voelde hoe zijn hart een slag oversloeg van schrik. Zijn ouders waren nog maar een paar minuten geleden naar bed gegaan en ze waren vrijwel zeker nog wakker. Het was absoluut uitgesloten dat hij nu via het raam zou kunnen ontsnappen, zeker niet na alles wat er vorige keer was gebeurd. Een tweede tik en een luid geritsel maakte duidelijk dat hij degene daarbuiten echter ook onmogelijk kon negeren, als dit zo doorging zou straks de hele buurt wakker zijn! Zo stil als hij maar kon sprong hij uit zijn bed om vervolgens met de nodige moeite het zware raam omhoog te schuiven en toen hapte hij naar adem van schrik.

Daar midden in de tuin, zomaar te midden van de rozen die zijn moeder daar gepland had, stond een grote grijze steen die Ben ogenblikkelijk herkende. De zwerfkei waar Juanita het over had gehad! Hoe was het ding daar terechtgekomen? Juanita had beweerd dat alleen zij de steen kon vinden, maar nu leek het erop dat de steen Ben gevonden had! Vanuit zijn raam speurde Ben zo goed mogelijk de rest van de tuin en de omringende achtertuinen af, maar van Juanita was verder geen spoor te bekennen. Was het de steen geweest die op zijn raam getikt had? Hij was langzamerhand bereid om werkelijk alles te geloven!

Het vreemde was dat de steen de indruk gaf alsof hij daar al vele jaren stond, de rozen groeiden er netjes omheen en sommige klimplanten hadden zich zelfs al aan de steen verankerd. Nergens was ook maar een blad gescheurd of een takje afgeknakt en Ben had het angstige vermoeden dat als hij nu zijn moeder ernaar zou vragen ze hem zou antwoorden dat die steen daar altijd al in de tuin gestaan had. Het punt was alleen dat het ding er een uur geleden nog niet altijd gestaan had en zodra de steen straks weer verder was getrokken zou hij hier nooit geweest zijn. Dat was de